

Душан Косић, Херцег-Нови
ТО МОРЕ ИСПОД ПРОЗОРА

УВРИЈЕЂЕНО МОРЕ

Чини се и себи непотребно, сâмо види:
без пловила, без шџма, без једрењака!
Као да је изгубило вољу
да проговори, да се заогрне игром.
(Није навикло да му љепоту запостављају,
па сад од грдне неправде мрко прикупља скуте.)
То оно, у ствари, увријеђено пали пријетњу
као да голим ћутањем каже:
нека вас, нека — запамтићете ви моју злоћу.

УВИЈЕК НЕКО, УВИЈЕК ДРУГИ

Гледај,
колико је та вода притворна!

Глеђом је превукла душу
а доље, у гротлу њеном,
хиљаду живота гмиже.

И никад сама, по својој вољи,
да на громађе, на лађе крене
увијек неко други
мора да је узбуди, да је узљуги.

Увијек неко, увијек други.

СПЛЕТКА

Поклопила је залив помрчина
и сад сплеткари:
није за вас ни било то море,
ви маслине, ви галебови,
ви бродари!

Отишло је оно — гаврџани пакосна ноћ —
тражи боље вјетрове, боље људе
достојне страсти његове,
мудрости његове — ено
сад лута низ мрачје огорчено.

ТО МОРЕ ИСПОД ПРОЗОРА

То море, испод прозорџа, нестрпљиво
одједном се у плусак језичав претвара,
стиснувши спужву свода сумрачно сивог,
кроз олук намргођено проговара.

О чему то, и зашто? Не знам ни сџм,
тек чини ми се да постоје
неке недоречене ствари, бол недописан
између нас двоје, између нас двоје.

ШТА ХОЋЕ ТА РИЈЕКА

Шта хоће та ријека док се утапа у море?
Оставила је сњегове, опростила од вјетрова,
шта хоће док напушта и своје име
о коме причаху друми?

Равнодушно је прихвата пространа вода:
могла је и без ње, каже, без њеног блата —
ни звана ни чекана.

Сад им је само
бездано небо заједничко.
Још само ћутање.
Још само трпљење мрачно.

НА ВИДИКУ ЛАЂА

Гле, на видику лађа!
Није то она, није то права.
Из њене утробе само што не сукне пламен.

Погрешно је њено море, њена застава;
у густишу њене мржње
нема, нема милости
ни за маслину, ни за сокола у гори.

Људи, не вјерујте умиљатости оној!
Испод лампиона, испод музике ведре
злокобна топовњача дријема.

ФИЛОСОФИЈА МОРА

Ви мислите: ето ме бесловесног, ето ме без душе,
ви кажете: пред ногама вашим трома уљуљкана животиња!
Препуни себе као да ми похвалом билокојом
чините услугу, ах, вашим кликтајима без мјере
над коварном бонацом мојом.

А нема ничег залуднијег од вашег заборав:
грађени сте у сланој утроби мојој, кроз тмину мојих шума,
алге и рибе ваше су сестре мудре,
ваше извориште, ваше полазиште
које сте од стида одавно сметнули с ума.

Нека. Предобро знам: вратићете се ви мени, једном,
кад било да било, у облику билокојем.
Ја се не журим. Ја вас стрпљиво слушам.
Грме еони мноме,
ја сам сигурно. Ја вас чекам. Ја вас слушам.
Истрајна је моја душа.

